

по координиране на дейността им, а от 1904 г. е и пълномощник на ВМРО. Вероятно по тази причина е носил арменското име “Агоп” като революционен псевдоним или като прякор, като прозвище, дадено му заради арменofilството му. С това име и без всякакви други намеци, подсказващи нещо за личността му, го назовава например Елин Пелин в пощенска картичка до Кирил Христов от 22 август 1905 г. (“Елин Пелин. Събрани съчинения”, С., 1978 г., т. VI, с. 315). Нека отбележим, че това не може да бъде израз на неприязън, защото по онова време (до януари 1906 г.) Яворов и Кирил Христов не са били скарани. От друга страна Елин Пелин използва това прозвище по начин, показващ, че К. Христов би разбрал за кого се касае...

Особено важна е дружбата му с отделни арменци, която не престава дори тогава, когато е бил изоставен от всички други приятели и познати, когато е правил опити да се самоубие. За връзките и контактите му с арменци се знае твърде малко, което налага публикациите, касаещи тази тема във в. “Ереван” и споменатите други арменски издания от периода до 1945 г. внимателно да се изследват. Съобщението за това, че е имал хазаи арменци кореспондира с едно писмо до Цанко Церковски от 8 януари 1902 г., в което поетът му изпраща поздрав от лице, носещо арменското женско име Ануш (“Ануша”) и в което се споменава и за някаква хазайка...

По подобен начин може да бъдат открити и други арменци - съученици, съседи, колеги съратници... Факт е, че той е посещавал известното в столицата Арменско кафене, бил е желан гост в него и отблизо е следял Арменския въпрос.

Конкретните изяви на неговата съпричастност към арменците и тяхната справедлива кауза намираме и в прозата, и в публицистиката му. Така например на 5 май 1902 г. в бр. 16-17 на в. “Дело” е публикувана статията му “Младотурската партия в България”. В нея Яворов прави удивително вярна, точна преценка и прогноза на младотурското движение. Според него лидерите му просто се борят да отнемат властта от ръцете на султана за своя собствена употреба, без да дадат нещо повече от църкви и школи на потиснатите нетурски нации в империята. За него тази партия има значение само ако и доколкото върви редом и хармонира с останалите националноосвободителни движения. В заключение той пише: “Ето защо истински революционните елементи в Турция, каквито са